

Pamätáte si, že sme už mali masovo umierať? (píše Samo Marec)

Ale panika to bola pekná.

Samuel Marec

Autor je prekladateľ a publicista

Viktor Orbán vyhlásil, že ho členstvo Maďarska v Európskej únii neteší, ale nemá na výber.

Hneď skraja si povedzme, že to musí byť hrozný život: veď si len skúste predstaviť, že proti vlastnej vôli ste členmi prominentného spolku najbohatších krajín na svete.

Nechcete, ale ste; tak to, žiaľ, vyšlo. Nechcete, ale musíte – tie okovy, ten bič, ten žalár národov. A riešenia nieto, odísť sa nedá. Nikto nepomôže. Čo môže byť horšie?

Nuž, horšie môže byť takpovediac úplne všetko. Skutočne totiž existujú aj omnoho ťažšie životné osudy ako členstvo v elitnom klube, kde vás navyše nemajú veľmi radi, lebo sa tam chodíte len najesť, zakaždým všetko zašpiníte, všetkým vynadáte a ešte aj doma máte bordel.

Moderné Slovenské národné povstanie

Po internete koluje formulár. Chodia reťazové e-maily, pípajú notifikácie, matky ho posielajú synom a manželky manželom.

Statní chlapi v maskáčoch, ktorí celý život túžia len po tom, aby si to s niekým poriadne vyjasnili, a svoju existenciu majú postavenú na láske k vlasti, húfne deklarujú, že ak by ich tá vlasť náhodou potrebovala, tak jej nepomôžu. Ešte sú na to aj hrdí a ten paradox im vôbec nedochádza.

Veď v poriadku, ale s takýmito ľuďmi by sa aj Slovenské národné povstanie skončilo hneď ráno pred potravinami.

Jeden by totiž povedal, že ide o falošný poplach, druhý by vyhlásil, že Nemci sú vlastne tí dobrí a ešte sú aj starí Slovania, tretí by mal naštudované, že Briti kolonizovali Indiu, takže je to remíza, a štvrtý by pri pohľade na vlastnú horiacu dedinu tvrdil, že sa to v skutočnosti nedeje a žiadna vojna neexistuje. A potom by to namiesto pochodu do hôr bežali napísať na internet.

A teraz vám zaočkujú deti!

Vec sa má tak, že od podania prvých vakcín uplynuli viac ako dva roky, takže sme už nejaký čas mali masovo umierať. A stále nič.

Vec sa má tak, že ak si spomeniete na tie presuny tankov, ktoré nám tajili, ale my sme si ich našťastie všimli, už dávno nás mali obsadiť Američania. A – ako na potvoru – stále nič.

Vec sa má tak, že sa už malo stať nekonečné množstvo vecí, a žiadna z nich sa nestala.

Ani tá mobilizácia nie je prvým prípadom masovej paniky nad úplným nezmyslom. Covid predsa neexistuje, vakcíny nefungujú a len pred niekoľkými mesiacmi presne rovnako a rovnakými kanálmi kolovalo varovanie, že vám proti vašej vôli v materskej škole zaočkujú dieťa.

Keďže vonkoncom nešlo o planý poplach, bol k tomu priložený aj odkaz na dokument, kde boli participujúce materské školy uvedené, takže ste si to mohli overiť.

Ak by ste si ho otvorili – čo ste, samozrejme, neurobili –, zistili by ste, že v skutočnosti ide o zoznam materských škôl, ktoré sa uchádzajú o peniaze z plánu obnovy. Ale panika to bola pekná.

Neustály hnev

Našťastie je to jedno. Je úplne jedno, že nič z toho neexistuje a nedáva zmysel, že nič z toho sa nestalo tak, ako sa to malo stať, a teda že ľudia, ktorí tieto správy šíria a vydávajú sa za nositeľov skutočnej pravdy, klamú (a ešte aj dosť hlúpo).

Dôležité nie sú jednotlivosti, ale celok. Dôležitý je ten začarovaný kruh neustáleho hnevu, v ktorom stále treba byť v strehu, stále treba bojovať, stále treba byť informovaný o nových hrozbách – voči nám, ľuďom; voči vlasti; voči našej kultúre a identite.

Ľudia, ktorí inak žijú v najlepších časoch v najbohatšej časti sveta, sa menia na uzlíky nervov, pretože ten istý svet vnímajú ako nebezpečný. A nielen tak obyčajne nebezpečný: veď ten svet ich chce okradnúť o tradície – a teda o to, čím sú –, chce ich zotročiť, zničiť, zabiť. Niekedy aj trikrát denne.

Môžete mať pocit, že si robíme žarty, ale na zoznam katastrof, ktoré sa nestali len za posledných pár rokov, tu ani nie je dosť miesta. Katastrofou môže byť hocičo; všetko sa zrazu mení na existenčný boj.

Len pred niekoľkými dňami napríklad veľa ľudí investovalo veľa emócií do toho, keď ich poslanec Taraba upozornil, že nové ŠPZ majú nejaký príliš malý štátny znak a ešte aj písmo je škaredé. Hneď z toho bol útok na to, kým sme. Predtým žltomodré košické farby a logo Markízy; ešte predtým dúha v škôlke.

Je to mizerný život

Dôležitá je panika a hnev ako taký, nie jeho dôvod. Títo ľudia sú každý deň pripravení panikáriť a hnevať sa pre niečo iné. Hlavne to udržiavať, akýmkoľvek spôsobom a za akúkoľvek cenu.

Mohli by ste sa napríklad opýtať, či sa im nerozsvecujú kontrolky, lebo po dvoch rokoch od vakcinácie sme predsa mali umierať, ale nedeje sa to. Mohli by si azda spomenúť.

Mohli by, ale nespomenú si, lebo na to, že pred dvoma rokmi panikáрили pre vakcinačnú genocídu, už dávno zabudli. Odvtedy sa totiž rozčúlili pre toľké iné veci, že vakcíny si už vôbec nepamätajú, a dnes ich okrem toho rozčuľuje mobilizácia, takže navyše aj nestíhajú.

Stále je niečo nové a je toho toľko, že nie je čas. Ani škrečok, ktorý dookola v kolese beží odnikiaľ nikam, nemá predsa čas obzrieť sa dozadu – musí totiž dookola bežať odnikiaľ nikam. A ak máte pocit, že urážame, opak je pravda. Je to mizerný život.

Dokonalé myšlienkové vákuum

Petr Pavel ešte počas kampane povedal, že „ak vyhrá ktokoľvek z nás, uvedomte si zodpovednosť za to, v akom stave bude naša spoločnosť po voľbách“.

Dalo by sa to aplikovať aj na Slovensko, lebo paniku vyvoláva a udržiava množstvo politikov: Kollár (moslimovia); Matovič (LGBTI); Fico a fašisti (všetko); rôzni Blahovia, Tarabovia a Uhríkovia, ktorí chcú postavenie buď získať, alebo nestratiť.

Množstvo politikov udržiava permanentnú paniku od horaliiek po vlajky a od Ukrajiny po Brusel a robí to výhradne zo zisťných dôvodov. Politická komunikácia sa zmenila na trojvetové výkriky a obsah nahradil jeden nekonečný záchvat. Všetci sú nepriatelia, hrdinom je len ten jeden konkrétny politik. Pozrite sa naňho! To on bojuje spravodlivý boj o prežitie!

Samozrejme, tomu zodpovedá atmosféra v spoločnosti. Keď totiž ľudí neustále šponujete, na počudovanie budú nakoniec fakt našponovaní. Je to škaredé, dalo by sa povedať, že dokonca až nechutné, lebo ide vlastne o neustálu manipuláciu, ale netreba zúfať: tí, ktorí sa jej dopúšťajú, sú buď bezohľadní, takže im to je jedno, alebo hlúpi, takže si to neuvedomujú. Alebo oboje.

Všetci však majú spoločné to, že im je úplne, ale naozaj úplne ukradnuté, v akom stave bude naša spoločnosť. Dôležité je, aby jej vládli. Tvrdia síce, že im ide o krajinu, hodnoty, tradície, identitu, kultúru a záchranu (treba zachraňovať!), ale všetko to s radosťou a bez zaváhania obetujú. Veď sa na nich pozrite: záleží im výhradne na nich samých.

Nakoniec sú v tomto rovnakí ako tí vlastenci, ktorí teraz masovo dezertujú, aj keď sa ešte ani nerukuje. Tvrdia, že na ničom im nezáleží tak ako práve na Slovensku, prikrývajú sa heslami a simulujú boj, ale v skutočnosti im ide iba o to, aby nikto nezistil, že sú úplne prázdni. Že pod tou škrupinou je dokonalé myšlienkové vákuum. Že nevedia nič, len šíriť nenávisť.

Zdroj :

<https://komentare.sme.sk/c/23122505/pamatate-si-ze-sme-uz-mali-masovo-umierat-pise-samo-marec.html>